

DOMINIC SANDBROOK

AVENTURI ÎN TIMP

VIKINGII

Ilustrații de Edward Bettison

Traducere din limba engleză de Petru Iamandi

POLIROM

2022

Cuprins

Prolog. Lindisfarne	11
---------------------------	----

Partea I

Trezirea

1. Zcii din Asgard	21
2. Palatele Pământului de Mijloc	35
3. Atacul lupilor mărilor	49
4. Drumul spre Miklagard	65

Partea a II-a

Fiii lui Ragnar

5. Cântecul de moarte al lui Ragnar Lodbrok	81
6. Vulturul de Sânge	94
7. Doar Wessexul	109
8. Visul unei Anglii unite	123

Partea a III-a

Calatorii de coșmar

9. Pământul de foc și gheață	141
10. Aventurile lui Erik cel Roșu	154
11. Misterele Vinlandului	166
12. Moarte pe Volga	179
13. Garda Varegă	192

Partea a IV-a

Sfârșitul timpului

14. Regele din nord	209
15. Ziua Judecării de Apoi	224
16. Stăpânul valurilor	238

Partea a V-a

Ultimul viking

17. Băiatul din fiorduri	257
18. Spre Poarta de Aur	271
19. Întoarcerea regelui	286
20. Ultima bătălie	301
Epilog. Ragnarok	317
<i>Nota autorului</i>	327

Într-una din zile, doi dintre sclavii lui săpau o groapă pe un deal, când, pe neașteptate, pământul a luat-o la vale, omorând mai multe oi ale vecinului. Vecinul, Eyjolf Gură-Spurcată, s-a înfuriat și s-a răzbunat, omorându-i pe cei doi sclavi.

La aflarea veștii, Erik nu a spus nimic. A rămas tăcut, doar câteva clipe, ca un vulcan care stă să erupă. Apoi, brusc, a sărit în picioare, și-a înhățat spada și a ieșit cu pași mari din casă.

Nici când a ajuns la ferma lui Eyjolf și și-a văzut vecinul în pragul ușii, Erik nu a scos nicio vorbă. Doar a ridicat spada și a împlântat-o în el. Și, dacă tot era acolo, și-a înfipt spada și în inima prietenului lui Eyjolf, Hrafn Duelgiul.

Așa că Erik cel Roșu a fost alungat din Breidafjordur. O vreme a locuit pe o insulă îndepărtată, Sudurey. Dar și acolo a intrat într-un conflict, și mai violent, cu un fermier din partea locului, pe nume Thorgest.

De data aceasta, proprietarii de pământ au convocat o adunare și au hotărât ca Erik să fie alungat de acolo. Trei ani de exil, au zis ei, fără drept de apel. Dacă, după cei trei ani, nu se purta cum trebuie, îl aștepta un exil definitiv.

Erik a luat verdictul ca pe o insultă. Dar ce să facă? În Norvegia nu se mai putea întoarce, avea interdicție pe viață. Iar perspectiva atâtor ani petrecuți în ascunziș, prin peșterile de bazalt, îl umplea de gânduri negre.

Și astfel, furios și derutat, i-a venit o idee.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, Erik auzise despre un marinar norvegian, Gunnbjorn, a cărui corabie fusese dusă de o furtună năprasnică departe, în vestul Islandei. Bătrânul Gunnbjorn povestea despre insulele văzute prin ceață, spre vest.

Mulți dintre cei care îl ascultau zâmbiseră neîncrezători. Dar dacă Gunnbjorn spunea adevărul? Nu era mai bine să caute acele insule decât să petreacă trei ani ascuns, mereu cu frica unui cuțit în coaste?

Așa că Erik a luat o hotărâre crucială. În timp ce se ascundea pe o mică stâncă din Breidafjordur, prietenii lui s-au înțeles cu dulgherii de acolo să-i construiască o corabie.

În sfârșit, într-o dimineață din primăvara anului 982, când zorii cenușii se iveau deasupra fiordurilor, corabia era gata de plecare.

De pe punte, Erik a aruncat o ultimă privire ținutului pe care îl părăsea. Apoi s-a întors spre echipajul alcătuit din câțiva oameni: sclavi și slujitori; doi vechi prieteni; și, desigur, Thjodhild, soția lui, și băiatul lor, Leif, în vârstă de aproape 12 ani.

Erik le-a zâmbit, mohorât. Sosise clipa.

Corabia a ieșit în golf. Briza s-a întetit și a umflat pânza alb-roșie.

Pe țărm, prietenii lui Erik i-au făcut cu mâna. Micul Leif striga ceva, dar vorbele i-au fost înghițite de vânt.

Câteva minute, prietenii lui Erik au mai văzut pânza corabiei, o pată de culoare pe cerul cenușiu. Apoi pata a dispărut, iar ei s-au întors la fermă.

Trecură mai multe luni.

Uneori, sporovăind la un corn cu bere, prietenii lui Erik se întrebau ce se alesese de el. Reușise să găsească insulele

pomenite de bătrânul marinar, departe, în vestul oceanului? Ajunsesse până la capătul lumii?

Sau fusese înghițit de mare, făcut bucăți de valuri, zdrobit de furtună sau înfulecat de Șarpele Midgardului?

Trecu un an; apoi încă unul și încă unul. Exilul lui Erik se sfârșise. Era liber să se întoarcă, dar nici urmă de el, nicio știre din vest. În sinea lor, vechii lui prieteni știau că Erik dispăruse pentru totdeauna.

Apoi, într-o după-amiază, în timp ce-și peticea barca pescărească pe nisip, Thorbjorn Vifilsson zări ceva întunecat la orizont. Își încordă privirea. Se încruntă – și un zâmbet larg i se întinse peste trăsăturile colțuroase.

Era Erik!

În seara aceea, între o gură de bere și o bătaie pe spate, Erik le spuse această poveste extraordinară.

El și echipajul lui navigaseră spre vest zile în șir. Din fericire, vremea ținuse cu ei. Thor le mai trimitea, din când în când, câte o furtună ca să nu se lase pe tânjală, dar nu una care să bage groaza în ei, însoțită de monștri sau demoni apăruți din adânc.

În cele din urmă zăriseră uscatul. Nu insulele bătrânului Gunnbjorn – pe acestea nu le întâlniseră. Ci un țărm întins, în vest, cu munți înalți în depărtare, cu piscurile acoperite de zăpadă. Un țărm care se întindea cât vedeai cu ochii, dealuri smălțate cu flori sălbatice, fiorduri adânci înghețate bocnă, chiar și în toiul verii.

Erik clătinase din cap, nevenindu-i să creadă. Ce ținut nemaipomenit! Trei veri la rând îl cercetase de-a fir a păr, navigând de-a lungul coastei, dând nume insulelor și promontoriilor: Insula lui Erik, unde petrecuse prima iarnă, și

Fiordul lui Erik, pe care îl explorase în primăvara următoare; Muntele Ninsorilor și Fiordul Corbului, Ostrovul lui Erik și Capul Rămas-Bun.

Acolo văzuse frasini și anini, mesteceni și sălcii, locuri în care puteau ancora corăbiile, pășuni pentru oi. Animale sălbatice din belșug, tocmai bune de vânat; corabia lui era ticsită cu piei de focă și colți de morsă.

Era acolo tot ce-i trebuia unui colonist, zise Erik triumfător. În plus, *nici urmă de oameni!*

Zicând acestea, își duse cornul la buze și trase o dușcă zdravănă. Prietenii lui schimbă o privire și zâmbiră larg.

Gândeau același lucru. Dacă ținutul descoperit de Erik era un paradis, de ce nu rămăsese acolo? De ce se întorsese în Islanda?

Dar nu-i spuseră nimic. Știau că nu e bine să se pună în gură cu Erik.

După cum constatară foarte curând, anii nu-i schimbaseră năravul. Și nici nu-l făcuseră să-și urască mai puțin dușmanii, care, văzându-l teafăr și nevătămat, spumegau de furie.

După doar câteva săptămâni, se auzi că vechii lui dușmani pun ceva la cale. Tensiunea creștu treptat până când, într-una din zile, Erik privi pe geamul casei și văzu mai mulți oameni care coborau dealul cu bâte în mâini.

Încăierarea dură doar câteva minute. Și, chiar dacă Erik scăpă doar cu vreo câteva tăieturi și vânătăi, era clar că în Islanda nu era niciun viitor pentru el. Dacă rămânea, era doar o chestiune de timp până când dușmanii îi înfîgeau un cuțit în spate.

Așa că în primăvara anului 986 Erik începu să-și încarce corabia pentru călătoria spre vest. De data aceasta însă era hotărât să-și ia și prietenii cu el.

La mai bine de un secol după colonizarea Islandei, zeci de familii tânjeau după un pământ mănos. Știa că nu vor avea o fermă cu adevărat productivă... asta dacă nu o luau de la capăt într-o altă țară...

Curând vestea se răspândește de-a lungul coastei cu iuțeala fulgerului:

Erik cel-Roșu a descoperit un nou ținut! Cu dealuri și fiorduri, sălcii și tufe de bace, unde florile răsar sub soarele verii și e destul pământ pentru ca fiecare familie să aibă ferma ei!

Și, când oamenii întrebau cum se numea acel ținut, Erik avea răspunsul perfect.

Groenlanda¹.

Era o dimineață răcoroasă de primăvară când corăbiile părăsesc fiordurile din vest, plutind maiestuos pe drumul fără pulbere al Oceanului Atlantic.

Erau douăzeci și cinci de corăbii în total, fiecare centimetru pătrat fiind ocupat de oameni și avutul lor: lăzi și cutii, oale și ulcele, oi, vite, chiar și sclavi – tot ce le trebuia ca să-și ia de la capăt în noua lor țară.

În primele zile, totul merge strună. Dar, cum se întâmplă adesea în Atlanticul de Nord, vremea se schimbă.

1. Pământ verde (n.tr.).

În timp ce norii de ploaie, imenși, își urlau furia, în timp ce valurile se spărgeau peste micile lor corăbii, unii dintre prietenii lui Erik priveau spre cer, cerând îndurare zeilor. Dar în zadar.

Din cele douăzeci și cinci de corăbii care porniseră la drum, pline de speranțe, nouă fură distruse de furtună. Toți cei de la bord pieriră, înghițiți de apele turbate.

Dar Erik cel Roșu scăpă cu viață. Norocul nu-l părăsea niciodată – iar lumea vorbea că micul Leif era și mai norocos, genul de băiat care iese mereu în câștig.

Erau uzi până la piele, istoviți și total demoralizați. Dar trăiau.

Supraviețuitorii navigară încă trei sute de mile spre vest, până zăriră uscatul, chiar la marginea cerului, cu zăpada care sclipea în vârful munților.

Aceasta era Groenlanda, cea mai mare insulă din tot Midgardul, de douăzeci de ori mai mare decât Islanda. Nu un paradis, cum susținuse Erik, ci o întindere formidabilă de zăpadă și gheață, tivită de-a lungul țărmului de sud-vest cu pășuni de un verde pal.

Prima lor destinație fu Eriksfjord, la extremitatea sudică a Groenlandei. Acolo Erik își alesese un loc pentru ferma lui; prietenii lui se stabiliră pe promontoriile învecinate, cu fața spre mare. De aici avea să se dezvolte cea mai mare așezare a Groenlandei – Așezarea Estică, așa cum a ajuns să fie numită.

Dar, în timp ce Erik s-a pus pe treabă, săpând la ferma lui, un mic grup merse mai departe. Ocolind extremitatea Groenlandei cale de încă patru sute de mile, grupul ajunse la fiordurile numite acum Așezarea Vestică.